

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO NACIONAL DEL TREBALL

ES NECESSARI GUANYAR LA GUERRA DE PRESSA. EN DEPENEN TOTES LES CONQUISQUES REVOLUCIONARIES I EL BENESTAR I LA LLIBERTAT DE LA CLASSE OBRERA

ANY I

Barcelona, dijous, 22 de juliol del 1937

NUMERO 130

Hi ha notícies que van a poc a poc DEL MITING D'AHIR A L'OLYMPIA

Fa molt temps que ens hem adonat que la informació que nosaltres rebem dels fronts de Madrid poc després de les quatre de la tarda, no arriba a determina diari fins a prop de les sis. I el cas és que ve per la mateixa agència.

La nostra informació va encapçalada simplement amb la data. L'altra, a més de la data, porta un afegit que diu: 5:30 tarda.

Potsar hi ha algun lector aficionat a l'esport i a la ciutat que s'haurà cregut això de dos quarts de sis de la tarda.

Nosaltres ni ens ho creiem ni ho deixem de creure. Ens sembla que això de l'hora és una mentida, però l'experiència ens ha ensenyat que l'esport consisteix, en molta cosa, a fer-se un tip de córrer per a arribar el primer allà mateix on ja era abans de començar.

Un aspecte de la sala de l'Olympia, plena de gom a gom, durant l'importantíssim míting que ahir al vespre hi celebrà la Confederació

(Vegeu la informació a la pàgina 4)

L'ATUR FORÇOS

ES aquest un problema greu que no ha pogut solucionar el capitalisme perquè deriva de la seva mateixa essència. Durant molts anys els Governos burgesos, feixistes o democràtics, han cercat una mesura que alleugerís el problema dels parats sense obligar-los a destruir res del que sosté el capitalisme.

Ara no es veu gaire el problema de l'atur. En part està absorbit per la guerra. Però la guerra s'ha d'acabar, i tots els homes que lluiten al front es reincorporaran a la feina normal. Què passarà aleshores?

Està ben clar que la solució que podria adoptar la Revolució si no s'oblidava cap dels seus postulats i s'organitzava el poble prescindint absolutament de la influència i els interessos de tots els capitalistes, tant si són petits com són grossos, no seria aplicable a una República simplement democràtica.

Però el problema es presentarà i caldrà solucionar-lo rapidísimament.

Si aplicàvem a aquest cas un raonament ben simple, hauríem de convenir que la manera de no restar ningú sense ocupació és repartir la feina que hi hagi entre els treballadors disponibles. El mateix que es fa en un taller o en una indústria.

No és tan senzill d'aplicar aquest raonament a tota la col·lectivitat quan la col·lectivitat no és una, quan no hi ha igualtat, quan la classe treballadora no és ben bé mestressa dels seus destins. Però la seva simplicitat resta amb la mateixa eloqüència.

De totes maneres, el problema de l'atur té altres derivacions. Podem considerar-lo des del punt de vista burges, és a dir, deixant absolutament parats uns individus, i els altres treballant normalment; i podem considerar-lo, també, d'una manera semblant a la norma que s'adoptà per a la indústria tèxtil, o sia, limitant el treball de tota la col·lectivitat interessada.

Però l'important, al marge de l'ocupació, és el viure. Com han de viure els parats? De què han de viure?

Aquest aspecte del problema és tan greu si es segueix el procediment de deixar parats uns quants obrers, com si s'adoptà el de limitar el treball de tots.

En una socialització absoluta es pot dir que el problema desapareixeria. Tot seria parat a tots i tots serien parats. El conjunt faria tota la feina i del producte de la totalitat de la feina en viuria tota la col·lectivitat.

Però el cas és que, per raons que ara no hem d'anàlitzar, no vivim en règim de socia-

lització absoluta, ni tampoc en cap sistema d'organització que s'hi acostí gaire.

Vivim sota un sistema transitori. Ara... que el problema de l'atur no es parerà a considerar si tenim adoptat un sistema o l'altre, sinó que ens trucarà a la porta amb tota l'energia i totes les exigències.

No és aventurat suposar que en acabar-se la guerra seran molts milers els treballadors que es trobaran sense feina. Ara ja n'hi ha molts.

Què s'ha de fer? Quina solució, quin alleujament té preparat el Consell de la Generalitat? Quin procediment pensa seguir el Govern de la República?

No serà cap bafanada afirmar que no manca feina. El que manca és adaptació o readaptació dels treballadors. És possible que no hi hagi teixits a fabricar, o espardeïnyes a fer, però hi ha carretes a reparar i a construir, i hi ha molts camps a treballar amb més intensitat.

L'escassetat de determinats productes agrícoles ens està demostrant que en necessitem molts més dels que ara podem utilitzar.

Parlar, sense com va ni quant costa, de racionalitzar la producció al camp, d'industrialitzar-la, d'intensificar-la, de revaloritzar els productes de la terra, de vegades porta a conclusions absurdes. Però és evident que no produim tot el que ens cal per a viure mitjanament.

No ens toca ara a nosaltres de donar solucions definitives. Ens hem de limitar a apuntar possibilitats. Però hi ha uns organismes responsables que tenen l'obligació de preocupar-se'n i de donar solucions després d'estudiar el problema a fons.

La guerra que estem sostenint és essencialment una guerra d'alliberament. Si només haviem de decidir en aquesta guerra de quin color portarem la camisa, els morts haurien d'aixecar-se i escanyar-nos a tots.

No és així. Estem mantenint una guerra d'alliberament. Per tant, prescindint del sistema d'organització que definitivament sigui adoptat en haver guanyat la guerra, resultaria grotesc que el problema de l'atur no fos solucionat i que ens trobéssim que els treballadors d'ací estiguessin en pitjor situació material que sota les grapes del feixisme.

Hi ha molta treballadora sense feina. La guerra porta sempre desorganització. En conseqüència, el nombre de parats ha de tendir a augmentar.

Però hi ha molta feina a fer. I feina útil. Cal que, ràpidament, sigui cercada i trobada la solució a l'atur.

Els feixistes s'han tornat a barallar entre ells pel cantó del Pont dels Francesos

Pels sectors de Brunete malden inútilment per a disminuir l'eficàcia de l'ofensiva de l'exèrcit del poble

Madrid, 22. — Tranquil·litat absoluta propers a Madrid.

El complex de la dita castellana que "haza mayor, quita menor". La "haza mayor" es juga, en aquest moment, en alguns indrets força allunyats del front proper a la capital de la República. U moment en alguns indrets—sectors d'Extremadura i de La Corunya, Uene y Carabanchel— les nostres forces són hostilitats amb més violència que als altres fronts. Les nostres posicions.

La guerra edifica de la Ciutat Universitaria, ha recorregut al marge del riu al que estan atacant les nostres forces. Al sector dels Francesos, la guerra diu que se sentiran alguns rucs al camp mentre produïa, sense dubte, de les distensions entre falangistes i republicans, que, com ja se sap, sobeja enfront d'interès i treu.

Agència matinal i a primeres hores del matí, en dos punts diferents i propers al front, al sector de Brunete, s'han sentit nombroses explosions de bombes de mà. Pel que se veu, els falangistes, aquests vegades s'han atacat amb intensitat que en anteriors ocasions.

Ja no és solament a la Ciutat Universitaria on els falangistes es desgauguen en lluites internes.

La pressió de l'enemic al sector que podríem anomenar de Brunete, Villanueva del Pardillo i Villanueva de la Cañada ha continuat, per bé que amb menys intensitat que en dies anteriors.

Avui és el cinquè dia d'ofensiva i setmanal en alguns sectors, i la iniciativa la continua portant l'Exèrcit popular.

En aquests dies, els falangistes han tingut alguns milers de morts, ferits i presoners, i estan esgotadíssims. Reintren tots els moviments d'ofensiva a base d'intensitat i de forces humanes.

En alguns indrets han llançat sobre les nostres línies una veritable pluja de projectils de canó. El ha més de rucs que indiquen els indrets on hi havia alguna posició de la Serra. Tanta ha estat la manca dels canons alemanys i italics. En canvi, les nostres forces, atrinxerades com c. i i ben fortificades, amb grua feines han sofert baixes a causa d'objectes bombarders.

Aquest matí ha continuat el co-

menç, per bé que amb molt menys intensitat.

Les forces enemigues han pretès atacar les nostres posicions i l'Exèrcit popular s'ha anticipat a l'atac abans que l'enemic no l'entri. I les nostres forces s'apoderaren de la cota 600, situada a l'est de Villanueva de la Cañada. Els falangistes es llançaren a l'atur amb violència inaudita. No interessava al comandament aquesta posició i s'ordenà que fos abandonada. Així es feu.

però de tal manera que els trucs de les nostres armes mecàniques impedíen als falangistes de prendre possessió d'aquesta posició.

La famosa cota 600 ha quedat en situació de terra de ningú. No és d'ella ni nostra.

Els rebels també han atacat les nostres posicions del sector de Villanueva del Pardillo. Els soldats de la República desapareixen (Segueix a la pàg. 2)

La fitxa mèdico-escolar

Sempre hem tingut per norma de reconèixer les coses que són bones, prescindint de qui les hagi ideat.

La fitxa mèdico-escolar és un concepte. Convé que els organismes responsables comptin amb tots els elements indispensables per a mantenir un control efectiu sobre la població escolar.

Però l'important no és tenir moltes fitxes, ni exhibir grans mobles amb molt de cartons curiós i classificats, sinó mantenir el control sobre la població escolar, pràcticament.

I, pel que sembla, l'Ajuntament de Barcelona es preocupa més del nombre de fitxes que no pas de l'examen mèdic i de la qualitat i la utilitat de les dades necessàries per a construir-les bé.

Es un error exigir als metges que examinin molts infants. El que cal és que els examinin bé.

Potsar encara hi hauria temps de rectificar el procediment.

No valdria més repetir ara els exàmens fets i refer curiósament les fitxes, que no pas organitzar un immens fitxer que només serveixi per a espantar a qui no necessita cap dada?

El Govern britànic eslà seriosament preocupat per la intransigència d'Itàlia en el Comitè de Neutrals

Després d'una nova reunió d'ambaixadors, Eden conserva esperances de fer reviure les activitats (?) del Comitè de Londres

Londres, 22. — El Govern britànic ha celebrat la seva reunió setmanal, la qual ha estat dedicada quasi del tot a l'examen de la delicada situació internacional motivada per les repercussions de la guerra civil espanyola i pel conflicte sino-japonès.

Eden feu una extensa exposició sobre aquestes dues qüestions, en la qual va incloure la tasca portada a terme pel Foreign Office, tasca que va rebre l'aprobació dels seus companys de Gabinet.

Hem informats que Eden es va estendre particularment en exposar la situació creada per l'actitud d'Itàlia en l'última reunió del Subcomitè de no intervenció.

La guarda hermètica reserva referent als acords presos pel Gabinet respecte la no intervenció a Espanya. — Cosmos.

(Segueix a la pàg. 3)

LA PRESSIO JAPONESA DAMUNT PEKIN S'ACCENTUA CADA DIA MES

Els nipons continuen acumulant elements de tota mena per a iniciar operacions d'importància

Pekin, 22. — La pressió japonesa s'accentua constantment, i cada vegada s'agrupa més a Pekin, on l'alarma augmenta per moments. Molts barris de la millenària capital xinesa ofereixen ja un indubtable aspecte bèl·lic, i es veuen veritables muntanyes de sacs de terrers

preparats per a utilitzar-los en la defensa antiaèria panxica.

L'emoció és enorme, perquè a les dotze de la nit, hora local, explota el termini-últim-àtum concebut pels nipons.

Al port de Taku han arribat sis torpediners, que constituiran

l'avantguarda de la flota de guerra nipona que navega vers aquell port combouant 38 vaixells-transporta que porten a bord nombroses tropes procedents del Japó. S'assigura que amb la flota ve

(Segueix a la pàg. 3)

REDACCIO, ADMINISTRACIO I TALLERS:
Carrer Consell de Cent, número 202
Telèfons: Administració. 30293
Redacció.... 30327
Tallers..... 32571

ANY I

Barcelona, dijous, 22 de juliol del 1937

NUMERO 130

En el gran míting celebrat ahir a la tarda al teatre Olympia per a commemorar la gloriosa gesta del 19 de juliol, els representants de les nostres organitzacions van fer una clara exposició de l'actual moment polític

«Si s'acabés la guerra -diu Frederica Montseny, amb l'assentiment del públic- i continuessin les coses tal com estaven abans del 19 de juliol, de fet hauria vençut el feixisme»

Ahí a la tarda es va celebrar al teatre Olympia, davant una gentada enorme, un gran míting, en el qual van prendre part representants dels Comitès Regionals de les Joventuts Llibertàries de la F. A. I. i de la C. N. T.

Aquest míting es va celebrar en commemoració de la gloriosa gesta que va realitzar el nostre poble el dia 19 de juliol.

Els oradors, amb la sinceritat que caracteritza els homes de les nostres organitzacions, van exposar amb una gran claredat, sense vaguetats ni eufemismes, diverses puntes sobre el moment polític actual.

Una de les primeres, va ser la gran penetració entre el poble que es produïa a través de la visita dels líders i els oradors. Les manifestacions que aquests feien eren rebudes amb demostracions d'afecte.

A la sala hi havia diverses pancartes amb llegendes al·lusives a l'acte i les banderes dels Comitès Regionals. Ocupaven el centre de l'escenari els retrats dels companys caiguts: F. López, L. Cabrerizo i Placido, de les Joventuts Llibertàries, i en cada un dels costats laterals hi havia els retrats dels gloriosos caiguts: Ascaso i Durall.

En ésser col·locada a l'escenari una bandera en la qual hi havia els retrats dels dos elements cabdells, escolta una gran oració.

Abans de començar l'acte una orquestra interpretava "Los Hijos del Pueblo" i "A las barricadas", que el públic escolta d'«peu i amb els punys estesos». Posen un moment emocionats. El públic aplaudia amb un entusiasme indescriptible.

En aparèixer els oradors, la sala presenta un aspecte imponent. Al carrer hi ha també una gentada enorme que no ha pogut encabir-se a la sala. És tanta la gent que hi ha a l'estacionada davant l'Olympia, que els tramvies han de circular amb moltes dificultats. Inicia els parlaments el representant de les Oficines de Propaganda C.N.T.-F. A. I., que presideix.

JOAQUIM CORTÉS
El Comitè de les organitzacions que han organitzat l'acte han acordat que l'orquestra interpreti "La Internacional" en honorades als obrers de la U. G. T.

L'orquestra executa l'himne "La Internacional", i esclaten grans aplaudiments.

Un cop aprovada, Joaquim Cortés diu que la C. N. T. i les Joventuts Llibertàries tenen el propòsit d'organitzar una manifestació el dia 19 de juliol per a commemorar aquella data gloriosa. Tenen el propòsit d'organitzar una manifestació amb les nostres banderes, però les altres organitzacions van creure que havien d'unit-se per a celebrar conjuntament una reunió monstra. Quan ja estaven fent els cartells, els representants de l'autoritat van suspendre l'acte.

Cal que tothom escolti atentament i mediti les paraules dels oradors que us van a dirigir la paraula. Seguidament cedirà la paraula a

tenia la força per a manifestar-se. Els anarquistes així mateix no accediran a dominar el nostre poble. Nosaltres, a través de la nostra història, hem combatut totes les guerres; però en aquestes moments hem cregut que no podem deixar de lluitar. Ens han conculat una obra suprema que no podem deixar de defensar. La guerra contra el feixisme no pot ésser abandonada. Hem de lluitar a la trinxera, al camp i al taller. A tot arreu ens trobaran.

Som revolucionaris tots aquells que s'alcen contra el feixisme. Quan ens trobem a la guerra, perquè la joventut és invencible. Lluitarem fins que hauran estat vençuts els enemics del poble.

Hem vist desaparèixer molts germans nostres. Si ens diguessin que aquesta sang no havia de servir per a fer triomfar la revolució, protestaríem. Seria traïr els morts si algú intentés desvirtuar el veritable caràcter de la revolució. Les dones constituiran la força impetuosa que ens empenyarà cap a la victòria. La joventut nostre té una gran desira de lluitar. Anem cap a la lluita social. Sapiguem conèixer-ne amb el poble que ens reacciona. L'anarquisme és la trajectòria que ens ha de conduir cap al progrés i cap a la victòria.

FREDERICA MONTSENY
de la F. A. I.
Els companys organitzadors d'aquest míting m'han donat un tema que m'obligava a meditar. He sentit una veu del poble que demana a l'orador que parli en castellà. L'orador el dia que altres oradors parlaven en castellà, i que és natural i lògic que a Catalunya un orador s'expressi en llengua catalana. (Grans aplaudiments.)

No vull en aquest acte —diu— sempre el silenci que he guardat fins ara. Mentre vaig estar al davant de la Conselleria de Defensa, vaig callar. No vull recollir els agrïegres que em van dirigir els adversaris.

En aquest acte de la C. N. T. ha estat interpretat l'himne dels nostres germans de la U. G. T. i ha estat aplaudit. Això vol dir que nosaltres no anem contra ningú.

Cal que en aquest moment us abraça els obrers de tots els organismes sindicals. Hem de saber bandejar tots els egòsmes. És indispensable, si volem triomfar, que hi hagi unitat. Aquesta guerra significa l'enfonsament d'una societat caduca. Els homes que senten la llibertat han de posar-se al costat dels qui lluiten. El 19 de juliol no demanarem als qui lluitaven a quina organització pertanyien. Tots lluitaven units, perquè ens unien idèntics sentiments.

Si no continuem aquesta unitat espiritual, no vengem. Hem de saber deixar tots els motius de discòrdia.

Cal que escolti tothom. Per a triomfar contra la reacció, la com. més primordial és aconseguir la unitat.

Hem de deixar de banda tots els interessos personals. No ha d'existir altre desig que obtenir la victòria, i per a obtenir-la no cal únicament unitat, sinó que cal també disciplina.

Hem de voler que els nostres soldats siguin els qui mai no han reculat i els qui han sabut lluitar heroicament.

Tots els qui no senten aquestes idees han d'ésser bandejats, perquè signifiquen un perill. Cal que les nostres conèixes siguin escampades a tot arreu. Ha de tornar a restar l'enfonsament dels primers dies de lluita, i hem de saber fer els actes de sacrifici que calguin.

«Què significa el petit sacrifici de no disposar de les coses que considerem indispensables per a la vida, si el comparem amb l'efort que han de fer els qui lluiten al front? Amb la compensació de tots els altres —com a diem— serà possible aconseguir la victòria definitiva.»

El company Cortés, abans de cedir la paraula a Frederica Montseny, diu que han caigut molts companys. Aquest acte és un homenatge a tots els caiguts i a

L'orquestra interpretava en honor d'ells "Los Hijos del Pueblo". L'orquestra interpreta aquest himne enmig de grans aplaudiments. Seguidament parla

FREDERICA MONTSENY
per la C. N. T.
Ha passat ja un any —diu— del dia 19 de juliol. Un any de guerra i de revolució. És terriblement tràgic que reunim ací per a commemorar els qui han caigut, i

Si aquest míting s'hagués realitzat, algú hauria sentit el clam del poble.

Cal que sapiguem que la Revolució no és un acte que cal celebrar. La Revolució va seguir el seu

camí, i el continuem quan s'haurà restablert la normalitat.

Ja fa un any que van caure a contemorar els nostres germans. Els qui van caure en totes les ofensives, van caure per un ideal. No era únicament una lluita contra uns homes que s'havien rebel·lat contra el Govern. Era un poble que lluitava contra la tirania.

Des d'aquest mateix loc, vaig dir que no era possible que restablint les coses mortes. En el seu social han escollit sempre les forces conservadores. En totes les revolucions aquestes forces s'unien per a no perdre la força que tenien. El poble, però, s'oposa i s'oposarà sempre a l'hegemonia d'aquests elements. A Rússia, els nostres germans foren els primers que van lluitar contra la tirania.

Cal que els pobles se posin a l'altura, especialment a Espanya. Tota els auxilis que ens venguen de fora, són molt útils. Agrair l'efort de Rússia i de Mèxic; però cal que el poble s'adoni que hem de vencer pel nostre esforç personal. Espanya no pot esclavitzar-se.

En aquesta momenta parlo amb una mica de passió, perquè ens trobem en una momenta transcendental.

Sempre a Espanya havien tingut una mica d'hombrades. Lluitaríem noblement, sense necessitat de recórrer a la càlumnia ni al crim. Ni els republicans, ni els socialistes ni els anarquistes adoptaven aquesta procediment. Ha caigut que mitjàs dels procediments d'altres pobles, perquè aconseguim d'evitar a tot un munt polític.

Al rei no se li va odirer venjar-se de tots els adversaris. Això ha passat a tot arreu.

Ara pregunto: l'el que no se li va odirer a cap dels personatges esmentats, se li pot odirer a un individu que es declara director de masses?

Si nosaltres haguéssim estat ambiciosos, hauríem fet el que ens ha guanyat plau. Nosaltres vàrem conquerir el poble. Erem nosaltres els qui ho dominàvem tot. Fins vàrem muntar guàrdies per evitar que fossin agredits certs personatges, que hauria estat preferible que haguessin passat la frontera.

Podem haver estat dictadors, i no ho vàrem voler; però no toleràrem que algú intentés erigir-se en dictador prescindint de la nostra força.

Hem d'aparar contra la democràcia burgesa implantant els principis d'una nova societat.

Espanya ha d'aparar sempre unita, però ho ha d'aparar lliurement, amb vola i Masgall. Espanya ha d'ésser una reunió de revolució, amb autonomia completa per a governar-se d'acord amb la capacitat de cada poble.

D'aquesta manera aconseguirem la unitat espiritual i demostrarem que és possible vencer el feixisme. Aquest és el camí i no ens podem perdre en vaguetats. Si a Espanya s'acabés la guerra i continuessin les coses com abans del 19 de juliol, de fet hauria vençut el feixisme. Cal que nosaltres fem un assaig del nostre programa perquè del contrari serien vençuts.

«El poble no pot tolerar que es perdi la guerra, perquè no és un poble d'esclava.»

Si destruïm el que existeix, i ens ens no fems obra constructiva, perdrem el temps. La guerra és dura, i com que durarà, cal que el poble s'acostumi a sofrir.

Cal organitzar la producció que asseguri el sosteniment de la resistència. Des del primer dia que ho diem.

«Pot ésser l'antifeixisme un programa? Naturalment que no. Tampoc ho pot ésser el Front Popular.»

El feixisme no té altra finalitat que el sosteniment de la burgesia. No el poden combatre en nom de la democràcia, perquè aquesta és una fórmula buida, damunt de la qual no és possible estructurar res. El feixisme és una concepció més sòlida que la democràcia. Per això hem d'oposar-li un programa de realitat.

El veritable programa de l'antifeixisme és el socialisme. Parlo del socialisme d'una manera objectiva i deixo de banda els criteris i les tendències. Hem de situar les coses amb tot claredat. A un costat hi ha d'haver els partidaris de l'autoritat, els qui volen enfortir l'Estat, convertint-lo en el déu potent del país. El socialisme és l'explotador dels camps i de les fàbriques. El que s'ha fet a Catalunya també no és just. Ara tenim més pauc que abans del 19 de juliol. Aquest és un sistema primitiu.

Hem d'anar a la socialització de totes les indústries. Amb la unitat de tots els obrers és possible d'organitzar el treball.

Totes les revolucions han acabat a mans d'un dictador. A Espanya hem de donar l'exemple al món, demostrant que no tenim necessitat de cap dictadura.

Si nosaltres haguéssim estat ambiciosos, hauríem fet el que ens ha guanyat plau. Nosaltres vàrem conquerir el poble. Erem nosaltres els qui ho dominàvem tot. Fins vàrem muntar guàrdies per evitar que fossin agredits certs personatges, que hauria estat preferible que haguessin passat la frontera.

Podem haver estat dictadors, i no ho vàrem voler; però no toleràrem que algú intentés erigir-se en dictador prescindint de la nostra força.

Hem d'aparar contra la democràcia burgesa implantant els principis d'una nova societat.

Espanya ha d'aparar sempre unita, però ho ha d'aparar lliurement, amb vola i Masgall. Espanya ha d'ésser una reunió de revolució, amb autonomia completa per a governar-se d'acord amb la capacitat de cada poble.

D'aquesta manera aconseguirem la unitat espiritual i demostrarem que és possible vencer el feixisme. Aquest és el camí i no ens podem perdre en vaguetats. Si a Espanya s'acabés la guerra i continuessin les coses com abans del 19 de juliol, de fet hauria vençut el feixisme. Cal que nosaltres fem un assaig del nostre programa perquè del contrari serien vençuts.

«El poble no pot tolerar que es perdi la guerra, perquè no és un poble d'esclava.»

Si destruïm el que existeix, i ens ens no fems obra constructiva, perdrem el temps. La guerra és dura, i com que durarà, cal que el poble s'acostumi a sofrir.

Cal organitzar la producció que asseguri el sosteniment de la resistència. Des del primer dia que ho diem.

«Pot ésser l'antifeixisme un programa? Naturalment que no. Tampoc ho pot ésser el Front Popular.»

Vols a acabar. (El públic demana que continui parlant.)
Ja fa un any que lluitem. Hem de mantenir-nos fermos perquè l'adversari sigui vençut. Algunes nacions que ens ajuden condicione l'ajut. No volem que trunqui el feixisme, però tampoc no volem que trunqui la revolució.

Que descendent els morts i els processos. Que facin el que vulguin, però no deixarem de lluitar. Pensem que el triomf de la revolució beneficiarà la classe obrera. Tots els interessos que han de desaparèixer es defensen per a no desaparèixer.

Hem de mantenir l'esperit revolucionari. Passi el que passi, la guerra es guanyarà i la revolució la guanyarà també la classe obrera. Reflexionem, companys. Els qui no volen que ens unim, és que adonem del bloc formatiu que construïm el poble.

Hi ha la U. G. T. d'Espanya, que té un esperit revolucionari i que ha treballat conjuntament amb nosaltres. Amb aquesta U. G. T. és amb la qual podem nosaltres. És la que no murmura ni arriba contra nosaltres. És la que unida a la seva bandera amb la nostra i està sempre disposada a lluitar contra els enemics del poble.

Si tenim fe, la victòria serà nostra, acatà diem. I trobarem el camí que ens portarà al veritable progrés i a la veritable cultura.

En acabar Frederica Montseny el seu brillant parlament, esclata una gran oració que dura alguns minuts.

ACABAMENT
El company Cortés diu que s'han rebut moltes adhesions i que per tant no és possible donar compte de totes.

Amb vintanta paraules resumeix els parlaments. Diu que després del brillant parlament que acaba de fer Frederica Montseny no es pot dir la res més.

El nostre company recorda als qui han caigut i fa remarcar que la C. N. T. sap on va i sap també per què lluita.

L'orador prega al públic que a la sortida no es formin manifestacions.

Acaba l'acte amb el cant de l'himne revolucionari "Los Hijos del Pueblo".
Seguidament, cap dels assistents al gran míting no oblidarà l'entusiasme i la vibració del poble, que, ara més que mai, està disposat a enarbolar l'única bandera que ens ha de conduir a la victòria.

Josep Antoni d'Aguirre, president del Govern d'Euzkadi, arriba avui a Barcelona en visita oficial

DOS NAVARRESOS TRAVESSEN EL BIDASOA PER A FUGIR DELS FACCIOSOS

Hendaya, 22. — A les sis del matí dos navarresos espanyols de setze anys d'edat, nascuts a Pamplona, enroscats per força en una secció de fulangetes, han intentat travessar el Bidasoa intentant. Uns quants metres més amunt del pont internacional, a Behovia, les sentinelles han fet foc contra ells. Un estudiant ha resultat mort. L'altre, més afortunat, ha pogut arribar a la ribera francesa, mentre continuen disparant. Ha estat detingut pel gendarme. Ha declarat que estaven pressos a l'arm el i el seu company, i aconseguiren escapar-se, però com que desconixien aquella indre, travessaren el Bidasoa en la seva part més estreta. Unes hores més tard ha estat recollit per les sentinelles espanyoles el cadàver del seu company.

Dos soldats espanyols també han aconseguit travessar el Bidasoa, per l'ocasió, un han estat detinguts pels gendarmes.